

edicions
bromera*

Enric Lluch

Jo... I LES CIRCUMSTÀNCIES

I

Aquest metge em recorda el malvat de la capa negra de la pel·lícula de Robin Hood. I tant! Si es deixa créixer el cabell i s'entrena un poc, pot resultar igualet, sobretot en mala bava. Perquè ausades que en té! Deu pensar-se que em queixe sense motiu. Si tinc molèsties per cadascun dels racons del cos és que en tinc i ja està. Doncs no. Ell, com si s'haguera engolit el cullerot, diu amb veu de caverna que és «totalment necessari» que em moguen un poc. I, per demostrar com m'ho han de fer des d'ara, el cafre m'agafa els braços, un rere l'altre, com si foren els d'una nina i me'ls somou amunt i avall, sense massa miraments. Després, em doblega els dits un a un, com si estiguera fent manualitats amb deu trossets de goma. Si sabera de quina part de la seua nissaga me'n recorde ara mateix, potser no seguira...

A les cames no sent res de res. Tan sols, i de vegades, com si hi tinguera un formiguer repartit des de l'engonal fins a les ungles dels peus. I ja resulta anormal, perquè crec que el colp més fort el vaig tenir a la cama dreta, la que tinc enguixada i penjada del sostre com un pernil. Dels braços, ni parlar-ne. Els tinc fets un allioli. A penes el metge m'ha posat la manassa a l'altura dels colzes que no ho he pogut suportar i m'he fet de bramar com si s'acabara el món. Tot i això, el metge, com si ploquera, a la seua: braços amunt i avall i dits doblegats, almenys, una dotzena de vegades.

Per si faltara alguna cosa, ma mare:

—Tingues paciència, fill meu. És pel teu bé i si el metge ho diu...

El metge! Tarsici Gómez. Com pot ser metge un element amb aquest nom i amb aquesta cara? Assassí. Té nom d'assassí, cara d'assassí, fets d'assassí. És un assassí total.

Així que Tarsici Gómez ix de l'habitació que torne a sentir les maleïdes formigues, sobretot entre les juntes dels dits dels peus. I no és cas de dir-li-ho a ma mare, perquè, de seguida, saltarà com una llebre i buscarà la infermera baixeta, la sòcia de Tarsici, la dels cabells curts i cargolats i aquesta acabarà de rematar-me el dia.

Ho he endevinat! Ja està ací una altra vegada!

—Ui! Mira la careta de furtapolls que se li ha quedat, al pobret —supose que ho diu per fer-me alguna gracieta.

I jo, més de mil vegades bajoca, li ho dic:

—Sent un formigueig als dits del peus.

—Formigueig? Mira'l! Que delicat que ens ha eixit, el xic. Això no és res. Vinga, vinga, no sigues tan delicat. Serra els ulls i aguanta, caram!, que ja està a punt d'entrar en quinta. A més, si sents formigueig als dits és un bon símptoma...

Delicat diu! Si ella portara la meitat de ferides que porte jo, no diria les ximpleries que diu. Si tinguera en compte la barbaritat de punts que m'han posat, tampoc en diria, de bajanades. I si estiguera davant el metge Tarsici, tampoc no se l'allargaria tant. Que ben seriosa aparentava estar mentre l'assassí estava present. «Sí, doctor. Això faltava! Els moviments que vosté mane, doctor», i tot això parlant com les moixetes refredades.

Ara em posa el termòmetre davall del braç i, a penes vint segons després (el mercuri no deu haver tingut temps ni de bellugar-se), me'l lleva, fa com si espolsara l'aparell i recula cap a la porta fent un somriure quasi malèfic i dient-li a ma mare:

—No es preocupe, senyora. Aquests xicots estan tots criats entre cotó en pèl... A la primera de canvi, s'escagarrinen. Més gran que un dia sense pa i mira'l, com si l'haguérem mort.

L'odie, l'odie i l'odie. I això que a penes la conec. Ui! Les formigues. No les suporte més.

—Mare. Rasca'm els dits dels peus. Però no crides la infermera, per favor.

Però ma mare em rasca com si tinguera por que els dits s'hi pogueren descargolar i, tot seguit, redolar pel terra.

—Un poc més fort.

—I si et faig mal, fill?

—Que em rasques un poc més fort...

Aquest matí han vingut mon pare i el meu germà i m'han dut un bon grapat de revistes. De seguida m'he adonat que faltaven les *Solo Scooter* i *Solo Moto*, tot just les úniques que m'agraden. Clar que, tenint en compte les circumstàncies, deuen haver decidit no comprar-me-les, almenys per ara.

El meu germà, Toni, no ha dit gran cosa. Tan sols un «com estàs?» que li ha eixit desllavassat i enterbolit. El pare, per contra, s'ha fet de parlar fins que se li ha fet tramús a un costat i l'altre de la boca. Fins i tot, ha tornat

a contar la seua aventura a l'hospital durant la mili. Mon pare, a la primera de canvi i sempre que pot, parla de la mili. Quina dèria!

—...i poc faltà perquè el capità metge m'operara de les angines quan el que jo tenia era mal de panxa, perquè se m'havien assentat malament unes sardines de pot i havia passat dos dies sencers dins del lavabo, perbocant per dalt i regalimant per baix. Sí, sí! Volia operar-me de les angines i això que em vaig cansar de repetir-li-ho: «jo sóc el de les sardines, jo sóc el de les sardines!». Però ell, a la seua. Mireu si era brau que em manà quadrar amb calçotets com anava i m'amenaçà dient que, si tornava a parlar de sardines, en acabar l'operació, em manava afusellar. Quin home més bèstia, el capità metge... Encara com que un tinent jovenet que tenia cara de poma vingué amb el vertader malalt de les angines, que si no...

Riu, com sempre que ho conta, amb tota la gana. Una estona després, es posa les mans a les butxaques i comenta que se n'ha d'anar a la fàbrica, al rajolar. Però jo sé de certes que el que li passa és que no li agrada gens ni miqueta estar-se als hospitals. Això li ho he sentit més de mil vegades. A més, està fumant-se damunt i si no s'encén un cigarret, explota com una bomba. No m'explique per què la gent es penja tant del tabac, però el cas és que bastants de la meua classe també ho estan i es fan de fumar fins que trauen fum per les orelles. Així que ixen d'una classe que es capbussen dins del lavabo i, hala, a xumar-se el cigarret! Osti! Me'n recorde que, fa tres o quatre estius, el meu amic Marc i jo ens vàrem comprar el primer paquet de tabac a mitges. Osti, tu! Tot el fum dels primers cigarrets, com si ho feren a

posta, va anar a parar als ulls del meu amic. Mare meua! Es féu de plorar que semblava una magdalena. A mi em pegà per tossir. Vinga tossir! Vaig creure que em queien totes les peces de la gola per terra. Ara mateix, a penes fume, la veritat. De tant en tant i quan em passa pel cap o em conviden. Però crec que Marc no ho ha tornat a tastar. Això de fumar tabac és una ximpleria, vaja, que no li trobe jo massa trellat. Potser, quan isca de l'hospital m'ho deixaré estar de manera definitiva. Clar que això és com veure els bous des de la barrera, perquè a mi el tabac no em fa ni fred ni calor. Diuen que qui s'enganxa a fumar és perquè hi té tendència o alguna cosa així. I es veu que jo no hi tinc massa tendència i Marc, gens ni miqueta. Una altra cosa són els canuts. Jo què sé. Tampoc és que li trobe massa substància a l'assumpte, però com que tothom diu que fa no sé quantes coses, doncs... Això sí. Segons diuen, més de la meitat de la maria que circula ni és maria ni res. Fins i tot, Candel assegura que la barregen amb fulla de parra seca i la fan passar per maria de la bona. Potser és per això que els traficants guanyen tantes peles... No sé si és veritat o no, perquè Candel se les inventa volant. Per contra, el que ens contà un policia que vingué a l'institut sí que m'ho crec. Ens digué que un dia van localitzar una banda que fabricava pastilles amb pólvores de talc i colorants. Osti! I la gent que se les havia comprades aguantava tota la nit botant i sense dormir com si els haguera produït l'efecte de les de marca. Ja veus, pastilles de talc premat i els feia el mateix efecte...

—Bé. El pare se'n va.

La veritat siga dita: mon pare vol tornar, també, perquè el meu germà ha d'estar al conservatori aquesta vesprada.

Té un assaig per al concert de la banda municipal. Així que em fa un bes ultraràpid (feia més d'un any que no me'n feia cap) i camina decidit en direcció a la porta de l'habitació acompanyat de ma mare. El meu germà, abans de seguir-los, em pregunta amb un filet de veu si necessite alguna cosa

—Porta'm el Picacocos i les cintes del primer calaix... Escolta, Toni. I la moto?

—L'he portada al taller de Maties.

—Com... està?

—Feta pols.

Tot just se'n van mon pare i el meu germà que em ve al cap la tele portàtil! Que fava sóc! Si vénen demà, els diré que me la porten. De totes maneres hui no tinc massa gana de res, perquè tinc la trona plena de grills.

Una altra cosa ben estranya: fins ara, ni mon pare ni ma mare m'han comentat ni pruna de l'accident. De segur que, quan s'adonen que d'aquesta no me'n vaig a l'altre món, em donen la pallissa fins que rebente com les cigales. No els coneixeré jo ara...!

A veure si puc moure el coll. Ui, ara! Ma mare està llegint una revista asseguda sobre el llit que hi ha al meu costat. I, de sobte, em ve al cap la possibilitat que vinga un altre malalt i m'entra un no sé què estrany que m'arranca des del melic i s'estén garres avall.

—Tens set, fill?

—No.

—Vols llegir?

—No.

—Tens son?

—Tampoc, mare.

Em remoc inquiet. Em vénen un seguit de coses sense trellat, per exemple, si hui, pel carrer, deu fer fred o no. Veges tu per a què vull saber jo com està l'oratge si estic engabiats com un canari. Ostres! Deu seber tota la penya el que m'ha passat? I Miriam? Vindrà a veure'm?

Potser aquesta amanida mental, aquesta col·lecció de grills sorollosos, la tinc perquè encara em dura l'efecte de l'anestèsia. O no? El metge, vull dir, el botxí, ha assegurat que no, que l'anestèsia s'elimina per l'orina i jo ja he pixat tres vegades. Dins del recipient de plàstic, però tres vegades. Per cert: quina vergonya, tu! I això que és ma mare. Però la primera vegada que m'ha posat el recipient —ma mare li diu la bacinilla—, he sentit una acalorada bestial i he hagut de fixar els ulls al sostre. I no és que tinga els braços inútils del tot, no, però com que encara hi tinc la pell al viu per les rascades, doncs... A més, la cama dreta la tinc penjada del sostre i l'esquerra, a banda de les formigues, ni me la sent.

Miriam! Em té la bola ratllada, tu; però, jo prove de dissimular-ho sempre que puc, no siga cosa que la basca torne a les seues. Mare meua! Quina se n'armà el primer dia que els col·legues se n'assabentaren. Uau! Marc se'n passà més de set cases dient que m'havia vist amb ulls tèrbols, com els d'un pollastre ofegat, mentre parlava amb ella a la porta de l'institut. Ah! I el numeret que muntà agenollant-se davant de Miquel i volent imitar-me dient allò de «t'estime des de l'arreleta de l'ànima, Miriam, i perd la poca xaveta que tinc pels teus ossos». I Miquel posant els morrets com els peixos, muà, muà!. I tota la basca rient-se alhora i fent-me colpets a l'esquena...

Què deu voler la infermera, ara?

—Vinga! Que vaig a rentar-te —fa sense engaltar.

—Rentar-me? Què?

—De dalt a baix i per on no tingues rascades. Ah! Però, tan sols per davant, que el metge ens té manat que no et toquem ni un pelet de l'esquena.

Mire ma mare i li demane socors, protecció, ajut i tot el que es pot requerir en una situació com aquesta. Però ma mare tan sols enceta un somriure i pregunta a la infermera:

—Vol que li tire una maneta?

—No, dona, no. Per a aquestes faenes em sobren les dues mans.

No. Les dues mans no li sobren. I ara! Em deixa nuet com un xiquet acabat de nàixer en un dir Jesús i comença a fregar-me per davant, de dalt a baix, des de la coroneta fins als dits grossos dels peus. Mare! Auxili! I, per si faltara algun detall, es queda mirant-me una estona, nuet com estic, i, de seguida, li comenta a ma mare:

—Bona estella està fet el xicot, senyora.

I ma mare que, de primeres es queda tallada, però, tot seguit, riu per un badallet de la boca i enfila la conversa dient que m'asemble a mon pare, que també és ben trempat i «de jove se'l rifaven les xicones del poble». I del tric al trac s'anima i, sense pensar-s'ho massa, conta que una vegada hagué de plantar-se com una lloba enmig de la plaça major, perquè una tal Dolors, la filla de l'apotecari, una xica més lletja que un pecat fet a migdia, li'l volia furta o no sé què.

A tot açò, jo continue com ma mare em deixà caure al món i totalment avergonyit. I, per segona vegada, m'adone que, des del melic fins als peus, no he sentit fred ni calor.

—Ja està, xicot. Ara mateix et pose un pijama net i, de seguida, et portaran el dinar...